

disse Forhold har Udvalget ikke ment, der kunde være Anledning til at afvige fra de almindelige Regler. En helt anden Ting er det imidlertid, hvis den højtærede Minister skulde mene, at de Invalideunderstøttelser, som vi efterhaanden have forhøjet, endnu ikke ere tilstrækkelige, men her mener jeg, at Folketinget stedse har taget med megen Velvillie paa Spørgsmaal om Invalideunderstøttelse. Jeg har imidlertid rent personligt, og Udvalget med mig, en Aversion mod at gribe ind og i et enkelt Tilfælde afhjælpe en Uret, en Ubillighed, hvad man nu vil kalde det, en Ulykke, som tilfældigvis bliver kundbar paa et enkelt Punkt, medens man lader mangfoldige Tilfælde ligge, hvor vedkommende ikke have klaget. Det have vi ikke syntes var rigtigt. Det forekommer os altsaa af principielle Grunde umuligt at gaa ind paa dette Forslag. Vi beklage det i høj Grad, men vi have ikke kunnet handle anderledes, naar vi ikke vilde bryde ned alle Skranke for de Bevillinger, der kunde være Tale om paa dette Omraade.

Der er et Mindretal, bestaaende af de socialdemokratiske Medlemmer af Finansudvalget, der saavel under Krigsministeriet som under Marineministeriet har stillet Forslag om forskellige Nægtelser, og jeg afventer Mindretallets Ordførers Udtalelser, forinden jeg kommer ind derpaa. Jeg tror ikke, Spørgsmaalene ere saa overmaade alvorlige eller betydelige.

Sp. 1335—36 kommer der derimod en meget civil, men ikke destomindre efter adskillige ærede Medlemmers Mening i høj Grad uproductiv Udgift, nemlig i alt 500,000 Kr. til Istandsættelse af Høfderne paa den søndre Limfjordstange. Jeg beklager meget, at jeg som stakkels Ordfører for Tillægsbevillingslovforslaget skal være nødt til ogsaa at nævne disse Høfder. Men jeg er nødt til at gøre Rede for, at det ingenlunde er afutidig Flothed, at Udvalget er gaaet med til at forhøje den oprindelige Bevilling paa Tillægsbevillingslovforslaget fra 250,000 Kr. til 500,000 Kr. Forholdet er, at Folketinget efter Finansudvalgets Indstilling i Aar vedrørende Tillægsbevillingsloven faktisk har bevilget 750,000 Kr. til Vedligeholdelse af Høfderne paa den søndre Limfjordstange, saaledes, at 250,000 Kr. skulde bruges i Finansaaret 1901—02 som Tillægsbevilling dertil, nu 250,000 Kr. i Finansaaret 1902—03 og 250,000 Kr. i Finansaaret 1903—04. Men nu er det gaaet saaledes, at det paa Grund

af retslige Vanskeligheder af forskellig Art har været meget længe, før man er kommen til at udbetale noget af de første 250,000 Kr., som vare bevilgede forrige Finansaar. Der havde saa ganske vist været et lille Haab inden for Finansudvalget om, at vi saa kunde slippe for den næste Rate, men dette Haab har vist sig forgæves; man meldte sig naturligvis i rette Tid med den næste Bevilling, og Udvalget har maattet erkende, at efter hvad der er foregaaet tidligere, kunde vi ikke undlade at gaa med til Bevillingen. Vi ville altsaa næste Aar faa endnu 250,000 Kr., men saa er det vort Haab, som ogsaa gælder den større Nybevilling til Høfder paa den særlige Lov, at vi dermed skulde naa en Afslutning af denne meget vanskelige Sag. Jeg anbefaler ærede Medlemmer at sluge denne Bevilling og at sluge den Uvillie, som adskillige ærede Medlemmer have mod Fortsættelse af Udgiftsanvendelse til Høfder.

Paa Sp. 1343—44, vedrørende Finanslovens § 26, har Udvalget ikke kunnet tiltræde et for Resten ret ubetydeligt Forslag fra den højtærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet, nemlig om Danmarks Repræsentation paa en Kongres i Rom. Udvalget har ment, at Folketinget nu kunde gaa ud fra, at vi i indeværende Aar havde anvendt lovlige mange Penge paa den højere Kunst og Videnskab. Vi have jo paa Universitetet, paa Teatret, hvis man vil regne det med, Kunstakademiet, Statsbiblioteket i Aarhus, paa Kirkerestaurations og mange andre Punkter anvendt meget store Beløb, større Beløb end i adskillige tidligere Aar. Under disse Omstændigheder har Udvalget, som med Glæde er gaaet med til Bevillinger, det har anset for formaalstjenlige og nyttige, som virkelig fremmende de højere videnskabelige og kunstneriske Interesser, ment, at der, hvor man maatte anse Nyttens for saare tvivlsom og Udgiften for sikker, og hvor man overhovedet ikke kunde afvinde Sagen nogen større Interesse og Sympati, kunde man indstille, at man ikke vilde tiltræde denne Post, og Udvalget nærer det Haab, at det høje Ting vil følge os paa dette Punkt, for saa vidt ikke den højtærede Minister skulde finde sig foranlediget til at tage Forslaget tilbage. Jeg gør opmærksom paa, at Udvalgets Stilling her er ganske analog med den, vi indtog med Hensyn til den internationale Lægekongres i Madrid, hvor vi ved anden Behandling af Finansloven nægtede en Bevilling til at